

Sziklavár

A Csákvár - Bicske - Csabdi Társult Evangélikus Egyházközösség gyülekezeti lapja 2023. Pünkösdi szám

Jöjj, Szentlélek Úristen!

Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.

Apostolok cselekedetei 2, 1-4

Pünkösöd a Szentlélek kiadásának az ünnepe, az Egyház születésnapja. A Szentlélek Isten eljövételének következménye volt, hogy az addig labilis első tanítvány, Péter kiállt a többzresz tömeg elé, és bizonyoságot tett Jézusról, mint Megváltóról, aki bűneinkért halt meg a golgotai keresztfán. Az igehirdetés nyomán tért meg 3000 lélek, így született meg az első gyülekezet, és ezzel az Egyház.

Miután Jézus felment a mennybe, a Szentlélek által van jelen a világunkban, a Szentlélek által munkálkodik az Egyházban. Isten Lelkének indítására gyülekezünk össze istentiszteletre, Ő építi belőlünk és általunk a gyülekezeti közösséget.

Isten Szentleke nélkül nem tudunk sem hinni, sem Krisztusban megmaradni - fogalmazza meg Luther a Kis kátében, evangélikus hitvallási iratunkban.

Ezért a gyülekezetünkben mindig imádkoznunk kell, hogy kérjük a Szentlélek Isten áldásos munkálkodását, hogy a hitünkben megmaradjunk, és Jézusról kitartó hűséggel és állhatatos szeretettel tanúskodhassunk.

A mai világnak szüksége van a hiteles és őszinte keresztényekre, akik az Istentől elfordult, ám mégis Isten

Pünkösöd a konfirmáció ünnepe is. Csákváron most 2 fiatalember tesz konfirmációs fogadalmat. A konfirmációjuk egyben emlékeztet minket a saját fogadalmunkra. Arra, hogy elköteleztük magunkat Jézus mellett és evangélikus egyházunk mellett. Amikor egykoron mi álltunk az oltár előtt, kértük Isten Szentlelkét, hogy segítsen minket a hitünkben megmaradnunk: "hogy a bűn ellen harcoljak, a szeretetben növekedjek, és a hitben megálljak mindhalálig."

Az Egyházat Krisztus tartja meg, benne minket, a hívőket. Ez azt jelenti, hogy Egyház addig lesz, amíg mi hiszünk Jézusban, és elkötelezzük magunkat Neki, és a Neki való szolgálathoz. Ilyen értelemben az Egyház jelene és jövője a mi hitünkön és a mi elköteleződésünkön múlik: mi mennyit adunk a gyülekezetünkbe, mennyi figyelemmel, idővel, energiával járulunk hozzá a gyülekezetünk életéhez. Ezért is fontos imádságunk: Jöjj, Szentlélek Úristen!, hogy Isten Lelke indítson minket a gyülekezeti életben és szolgálathoz való aktív részvétellel.

Imádkozzunk!

**Uram, ébreszd egyházadat,
és kezd rajtam.**

**Uram, építsd gyülekezetedet,
és kezd velem.**

**Uram, békeséged örömhírét
juttasd el mindenütt a földön,
és kezd nálam.**

**Uram, gyűjtsd meg szereteted tüzeit
minden szívben,
és kezd bennem. Ámen.**

1. Ábra: Hittanos játszótér Csabdin

után vágyakozó világban élő embereknek hitelesen tudják megmutatni, hogy mit jelent Jézusban hinni, és Őt boldogan követni.

NYÁRI TÁBORAINK

2023. Július

- 2-8 Nagy Zengő (egyházzenesi) Csákvár 8-án szombaton 10 órakor táborzáró koncert
 - 16-21 Kis Zengő (egyházzenesi) tábor Csákvár (napközis)
- 21-én pénteken 17 órakor táborzáró koncert
- 23-28 Csákvár Napközis hittantábor
 - 23-29 Nagyveleg Egyházmegyei ifjúsági Tábor (ottalvós)

2. Ábra: Óvis hittancsoport Csákváron

Egyházkerületi felügyelői jelentés a 2022-es évről

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés, Kedves Testvérek!

„Ki méltó arra, hogy kibontsa a könyvtekereszt, és feltörje pecsétjeit?” (Jel 5,2)

Elmúlt évünkről szóló jelentésem elejére a fenti ígét választottam. Lehet, hogy furcsállják, vagy esetleg várták volna az elmúlt év igéjét: „Jézus Urunk szájából: **Aki énhozzám jön azt én nem küldöm el** „ Jn. 6,37. Azt gondolom az egy jó felütése volt elmúlt évünknek. Sok aktualitással, sok áthallással. Azonban úgy érzem, ez az apokaliptikus időket elénk vetítő ige a Jelenések könyvéből sokkal jobban kifejezi, összegzi a '22-es év

Ábra: Csákvári napközis hittantáborunk

hogy a ma embere már annyira elszokott ezektől a dolgoktól, és ezek közvetlen közelségétől - vagy inkább annyira megnőtt az önbizalma, mondhatni nagyképű lett -, hogy nem tud mit kezdeni ezekkel a jelekkel. És be kell, hogy valljam ettől mi, magunkat keresztyéneknek vallók sem vagyunk kivételek. Több gyülekezetben találkoztam tanácsstalansággal kétségbeesett panaszkodással amikor szóba kerültek a fent említett dolgok. Egy széttárt kézmozdulattal jött a sóhaj: Mit lehet itt tenni? Mit tehetek én egymagam? Kis közösség vagyunk mi ezek megoldásához...

De hátha mégse. Elmúlt évünk, éveink bővelkedtek felújításokban. Soha nem látott számú felújítás, építkezés, renoválás zajlott. Volt ahol elismerésre méltó önerőből, összefogásból saját munkából. Volt ahol önkormányzati háttérrel, segítséggel, de a legtöbb helyen külső, kormányzati vagy uniós pályázati forrásból. Valaki megjegyezte ilyen lázas építkezés csak a türelmi rendelet után volt Magyarországi Evangélikus Egyházunkban. Talán az akkori püspökök és esperesek végeztek ennyi épületszentelést, vezettek ennyi felújítás utáni hálaadást, mint napjainkban. Tehát van okunk az öröme, a hálaadásra, reménységre. Persze akiknek évek óta dédelgetett álmaik hamvadtak el az ígéretek tűzében nem látják ilyen fényesen az elmúlt időszakot. Valamint jogos fenntartással kezelik a jövőre

szóló biztatásokat, támogató ígéretek. Továbbra is számomra az egyik legkedvesebb kötelesség, ha egy kis gyülekezet ünnepén, hálaadásán lehetek jelen. De tudom, hogy sokakkal együtt mindig bennünk van a kérdés: Szép-szép amikor egy ilyen ünnepen tele az imaház, pótszéket kell a templomba betenni. De mi van amikor az ünneplők hazamennek, és a lelkész magára marad a három bibliaórás idős néniel, a hat, átlagosan másfél fős hittanos csoporttal, magának kántorizál a szórványban, zsebében a hozzá tartozó öt templom kulcsával? És még sorolhatnánk. Lehet, hogy ezek az igazi félelmeink? Olyan óvatosan fogalmazunk, nem merjük a dolgokat néven nevezni? Hátha megsértődnek? Azok a kevesek is világgá szaladnak? Nem merjük kimondani, hogy aki nem hiszi és ünnepli Jézus feltámadását az nem keresztyén? Luther szokimondóbb volt Amikor leírta, aki nem él az úrvacsora szentségével legalább évente négyszer az nem nevezhető keresztyénnek. (Amit aztán kicsit félremagyarázott a Konfirmációi Káténk. Erre való hivatkozással utasítják el a gyakoribb úrvacsoravételt.)

Püspök úr jelentéséből kiderül, egyházkerületünk nem áll rosszul lelkesi ellátottságban. Ez egy nagyon nagy eredmény, örvendetes hír. Sok mindentől adódik össze. Bizonyára a legnagyobb eredmény, hogy ez nem azért alakult így mert sok gyülekezet megszűnt volna, és így a szolgálati igény csökkent volna. Szerintem

az egyik legfontosabb oka, összetevője kerületünk ilyen irányú jó hírének, a kései elhívású másoddiplomás lelkészek szolgálatba állása. Persze a nappali képzésben részt vevő dunántúli illetőségű hallgatók, végzősök száma is nőtt. Így van okunk a reménységre, bizakodásra e téren is. Bizom benne, hogy Evangélikus Hittudományi Egyetemünk fókuszába is visszakérül a lelkészképzés elsődlegessége. Természetesen az egyéb kiegészítő tanulmányok végzésére jelentkezők is fontos és megbecsült szolgálói lehetnek és lesznek egyházunknak, de azért talán mégiscsak a lelkész és

3. Ábra: Pyrbaumi testvérgyülekezetünk küldöttsége Csákváron

hittanárképzés ami a legfontosabb kell, hogy legyen egy, az egyház által fenntartott egyetemnek. Természetesen tiszteletben tartva az egyetemi autonómiát. (Azonban az állam mégiscsak az Evangélikus egyházzal kötött szerződés alapján finanszírozza az EHE működését.)

Elmúlt évünk kiemelt eseményei:

Egyházkerületünk adott otthont májusban az **Országos Kórustalálkozó**nak Győrben. A Covid alatti megtorpanás után jó volt átélni azt az örömet, amit az együttéklés jelent számunkra. E mellett a győri gyülekezet vendégszeretete is segítette a találkozó sikerét. Nem beszélve a felújított szinte újjá épített Inzula Lutherana adta büszkeségünkről, amit megmutathattunk a messziről jött kórusoknak.

A **kerületi missziói nap Balatonbogláron** szintén egy olyan élmény volt melyre már nagyon vártunk. Részben önhibánkon kívül adódott a lehetőség, hogy hosszabban és talán alaposabban készíthettük elő a találkozót, mely keretet adott a kerületi pedagógus napnak és a kitüntetések átadásának. Itt szeretnék köszönetet mondani Esperes asszonynak és a Boglári testvéreknek, a sok munkáért és a kedves fogadtatásért.

Elmúlt évünk legnagyobb és talán nem túlzás így fogalmazni, legsikeresebb rendezvénye az **Országos Presbiteri Találkozó, azaz az EPOT** volt Budapesten szeptember 23-án. Többek helyszíni és utólagos visszajelzése alapján mellyel magam is egyet értek, a helyszínválasztástól kezdve a rendezvény előkészítő szervezésén keresztül a lebonyolításig egy profi találkozó volt. A hatékonyságát tekintve már óvatosabban fogalmaznék. Itt is azt érzem, ahogy múlik az idő és kopik az élmény adta lelkesedés, mintha az ott elhangzottak nem is ránk vonatkoznának. Mint egy jól sikerült prédikáció, amiről megállapítom, hogy milyen ékesen szólt a mellettem, mögöttem, vagy előttem ülőhöz. Kedves testvérek, amikor megköszönöm kerületünk példaértékű aktivitását a résztvevők számát tekintve, hadd kérjek mindenkit, hogy biztassák a gyülekezeteket, presbitereket. Használják az ott kapott információkat, tanácsokat, mások által megosztott tapasztalatokat. Hívják bátra gyülekezeteikbe a lehetőségek piacán megismert kiállítókat, munkaágakat.

A felsoroltak is jól mutatják, hogy az alkalmak hiánya, mennyire generálhatja az igényt a találkozásokra. Valahogy jó lenne megértenünk, és megértetnünk, hogy nem kellene ezt megvárni. Akkor éljünk a lehetőséggel, amikor adott.

Az előbb idézett Jelenések könyve a 8-ik fejezetben így folytatódik: **„Amikor a Bárány feltörte a 7. pecsétet, csönd lett a mennyben, mintegy fél órára.” (Jel 8,1)** Nem a teológiai kifejtését szeretném burkolt prédikáció formájában a jelentésében megfogalmazni, csak egy szóra hívnám fel a

figyelmet: **CSEND**. Csend lett a mennyben. Emlékszünk a Covid adta ijedtségünkre és csendre? Aggódva vártuk a híreket szeretteinkről, ismerőseinkről gyülekezetünk tagjairól. Egy időre csend lett még diplomainkban is. Kihaltak az utcák a kijárási tilalom alatt. Nem közlekedtek a repülőök. (Ezalatt a rövid idő alatt, amíg a légi forgalom állt, begyógyult több ózonnyuk.) Adott valamit nekünk ez a csend? Engedjenek meg egy személyes élményt is idehoznom. Igaz, már a világjárvány lecsendesedése után, de még a maszkviselési kötelezettség idején, az elmúlt nyáron egy hirtelen jött egyensúly vesztes miatt kerültem kórházba. Szó szerint felborult minden. Az orvosok azt tanácsolták, csendesedjek le. Valamint a lassú felépülésben minden apró javulást kellő alázattal fogadjak. (Megjegyzem: lelkipáterként tanácsnak is megfelelt ez a mondat) Abban viszont személyes segítséget kaptam ebben a kis közjátékban, hogy mire is való ez a csend. Ez a csend lehet Isten csendje. Segít megállni megfigyelni, értékelni, megtanulni dolgokat. Megtanulni, hogy egyedül Isten kezében vagyunk.

A már említett Halmos Ábel atya így fogalmazott előadásában: **„Ugyanakkor ebben a hosszú csendben, amikor naponta még egy + órát is imádkoztam a súlyos betegekért, kézzelfoghatóan megtapasztaltam Isten irgalmát: súlyos betegek gyógyultak meg, reménytelen helyzetek oldódtak meg, a mélységes némaságban Isten láthatatlanul működött, soha nem tapasztaltam ilyen erővel Isten hatalmát.” (Halmos Ábel)**

Úgy gondolom, ebben a válságban nekünk, keresztényeknek, evangélikusoknak a legfontosabb feladatunk az imádság. Imádság a világért, a békéért, a szenvedőkért, a betegekért, a keresőkért, az Istentől távol élők megtérésért. Ennek a hittel mondott imádságnak sokkal nagyobb ereje van, mint ezt korunk embere véli. Még tart a félóra csend a mennyben, hogy Isten meghallgassa imádságainkat.

Kedves testvérek! Jelentésem végén szeretnék őszinte köszönetet mondani minden jellévőnek az elmúlt évi helytállásáért. Akik segítettek terveinket megalkotni, azok lebonyolítását minél hatékonyabbá tenni. Minden figyelmességért, biztató szóért, valamint minden imádságért.

Most már tényleg legvégül, szeretném megemlíteni az előttünk álló év feladatait. 2024-ben általános tisztújítás. Kérek mindenkit, főleg az egyházmegyéik elnökségeit, segítsék az előkészületeket. A maguk jelöltsége mellett a gyülekezeti választások átgondolására biztassák egyházmegyéik gyülekezeti közösségeit. Valamint tegyék majd meg javaslataikat a különböző testületek választásához.

Erős vár a mi Istenünk!

Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő

Lelkészi jelentés a 2022-es évről

Jézus mondja: Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el. (Jn 6, 37)

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

4. Ábra: Ukrajnai menekültek látogatása Csákvári hittantáborunkban

Amikor az idei én első napján papírra vettük vagy olvastuk a 2022. év igéjét, még nem sejtettük, milyen nehéz év lesz az idei. A legváratlanabb és egyben legszörnyűbb dolog nem az elszabadultinfláció vagy az energiaválság, hanem a szomszédos országunkban dúló háború.

Van, aki azt gondolja, hogy erről felesleges beszélni, tudjuk, hogy van, tudjuk, hogy szörnyű. Én nem tudom ennyivel beérni és letudni ezt a dolgot. Sőt, azt sem tartom elegendőnek, hogy imádkozzunk a békéért. Ennél többre van szükség, többet kell tennünk.

A fegyverek önmagunkban csak tárgyak, senkinek nem tudnak ártani. Az ember az, aki kezébe veszi a fegyvert, az ember az, aki ártani akar a másoknak, az ember az, aki életet olt, pusztít. A pusztítás pedig legtöbbször nem isteni, hanem sátáni cselekedet.

És hiába volt a XX. század két nagy világégése, az emberiség nem tanult a saját hibájából. Sem abban az értelemben, hogy a háború nem megoldás; sem pedig abban, hogy igazán értékkelje az emberi életet.

Az egyik nagyon ritkán énekelt énekünk jutott az eszembe: a 476-os énekünk 2. versszaka így hangzik: „**Felnőtt lett a földnek népe: Új világot épít már. Mérheterlen messzeségbe Száll ezernyi gépmadar. Feltárult az atom titka! Láttasd meg: Áldás lehet! Hatalomra áhítva Ne pusztítsunk életet!**”

Hát, a „**felnőtt lett a földnek népe**” gondolattal erősen vitatkozhatunk. Mert valójában az történik, hogy politikusok hibás döntései miatt százazrek hálnak meg, és milliók szenvednek, a XXI. század modern, sőt posztmodern világképehez képest méltatlan, embertelen és életveszélyes körülmények között.

„**aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el**” - mondja Jézus. A háború kezdete óta több millió ember hagyta el otthonát, többségében nők és gyermekek akik a háború borzalmai elő menekültek egy szebb és békésebb jövő reményében. Talán azt is szabad mondanunk: a sátáni gonoszság elől menekültek Jézushoz. És nekünk, Jézus mai tanítványainak kellett megmutatnunk az Urat, és a tőle kapott ige igazságát: **aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.**

Nyári hittanbörörünk egy napjára egy busznyi ukrániai gyermek látogatott hozzánk, akik az Evangélikus Egyház Országos Irodája épületében kialakított iskolában tanultak. **5. Ábra: csákvári őszi betakarítási hálaadás**

Meqrázó volt látni ezeket a gyerekeket, akik elveszítették otthonukat, és ki tudja, haza tudnak-e térni? Hogy áll-e még a házuk, megvan-e a lakásuk, az óvodájuk, iskolájuk, a boltjuk, az orvosi rendelőjük, mindaz, amire egy embernek ebben a világban szüksége van?! Ezeknek a gyerekeknek elvették az igazi gyermekkorát, megtörték az álmaikat, létbizonytalanságba, és egy nagyon bizonytalan jövőképebe taszították őket. Egy gyermek, egyetlen egy ember sem érdemli ezt meg.

Nekünk, a nyugati keresztyénségnek kellett kézzelfoghatóvá tenni ezt az ígét, hogy Jézus senkit nem fog elutasítani, senkit nem zavar el, senkiről nem mond le. Ugyan a csákvári parókiára végül nem érkeztek menekültek, de a környező gyülekezeteinkben, és főként az ukrán határ melletti evangélikus gyülekezeti közösségek is méltó módon helyt álltak, és példát adtak arról a szeretetről, amelyet Krisztus urunktól kaptak. Csákvári gyülekezetünkben is gyűjtés indult, mind pénzbeli, mind tartós élelmiszer adományok érkeztek, amiket el is juttattunk olyan helyekre, ahol a rászoruló fel tudták azokat használni. Amikor visszagondolunk a hátunk mögött hagyandó évre, köszönetet kell mondanunk minden egyes személynek, akár gyülekezetünk tagja, akár nem, aki segítséget nyújtott a menekülteknek.

Év végi számvetésünkben ígénk a lelkiismeretünkhöz is szól. Amikor nem kifelé, a másik embertársunk felé megnyilvánuló felebaráti

és embertársi szeretetről beszélünk, hanem arról, ahogyan az ígék első fele megszólít: „**Aki énhozzám jön**”. Vajon hogyan sikerült ebben az évben Jézushoz mennünk? Vajon meqragadtuk-e azokat az alkalmakat, amelyek során Jézushoz mehettünk, vagy mehettünk volna?

A mi gyülekezeteinkben is megmutatkozik az a jelenség, amit post-covid – jelenségnek nevezünk: a világvárvány alaposan szétzilálta a közösségeinket. Ahogyan sokaknál a koronavírus betegség hosszú távú nyomokat hagy maga után, ez a közösségekre is elmondható. Kevesebben veszünk részt valós jelenléttel az alkalmakon. 2020 március közepétől közvetítjük istentiszteleteinket a Facebook-on, és van arról visszajelzésünk, hogy többen, akiket például egészségügyi állapotuk nem teszi lehetővé, hogy eljőjenek Isten házába, örömmel fogadják, hogy Isten ígétjét a képernyőn keresztül hallhatják és láthatják. Az istentisztelet, az Isten eljön az otthonokba, a lakásokba, az orgona szava a hálószobában vagy a nappaliban zeng.

Ez egyrésztől nagyon jó, hiszen a valóságos résztvevők mellett beszélhetünk egy virtuális gyülekezetről is, akik részesei akarnak lenni az ünnepi istentiszteletünknek.

Ugyanakkor ez mégsem igazi és teljes közösség: hiszen nem látjuk egymás arcát, egymás gesztusait, nem tudunk virtuálisan kezét fogni az istentisztelet végén, ám ami még fontosabb ennél: kimaradnak az úrvacsorai közösségből, mert nem részesülnek Krisztus testében és vérében. Nyilván, akit betegsége korlátoz, annak nem róható ez fel. De azok, akik megtehetnék, de kényelem vagy más szempontok miatt hanyagolják a templomba jövetelt, azoknak érdemes átgondolniuk, hogy mit is jelent számukra a közösség, mit jelent a gyülekezethez, az egyházhoz való tartozás. Érdemes végiggondolni, de nem azt, hogy mi a gyülekezeti elvárása, hanem először is azt, hogy Jézus mit vár tőlünk.

A poszt-covid jelenség ellenére azt elmondhatjuk, hogy mindhárom gyülekezetünkben újulni látszódik a gyermekmunka, aminek gyümölcsét a szentestei istentiszteleteinken a gyermekek létszáma is mutatott. Köszönöm mindazoknak, akik ebben munkatársaim,

6. Ábra: Hittanos kézműves foglalkozás Csabdin szolgatársaim voltak.

A 2022. év világtörténelmi eléggé lelembózóak. Számtalan okot fel tudnánk sorolni, amivel méltatlanságunkat bizonyíthatjuk: hogy Jézus miért is mondjon le rólunk. De Jézus nem akar lemondani rólunk, azt az ígétet kaptuk, ami nem csak erre az évre szól, hogy „**aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el**”.

Ezért lehet bizakodásunk, hogy gyengeségeink, bűneink, hibás döntéseink ellenére is az Úr Jézus végtelen szeretetével szeret minket, ragaszkodik hozzánk, és továbbra is maga mellett, magánál kíván tudni minket, mert nála vagyunk a legjobb helyen.

Jézus mondja: **Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.**

Ámen!

MEGÁLLÓ

A lelkész nyári szabadságon

Vannak olyan hivatások, amelyekben az ember nem egyszerűen a szakértelmét használja. A lelkészi hivatás is azok közé tartozik, amelyek során a lelkész a személyiségével szolgál. Nem elegendő a teológiai szakismeretek elsajátítása, és azok továbbadása, bár kétségtelenül ez is nagyon fontos része a szolgálatunknak.

Van olyan idő, amikor a segítő hivatásban állóknak érdemes szünetet tartania. Érdemes megállni, visszatekinteni a mögöttünk megtett útra, az elért eredményekre vagy éppen a sikertelenségeinkre, kudarcainkra. Érdemes végiggondolnunk, hogy épp hol állunk, mivé lettünk, kik állnak mellettünk, kik támogatnak, milyen erőforrásokkal számolhatunk.

Ezek után pedig meghatározni az előttünk lévő céljainkat, és az odáig vezető lépéseink irányát.

Az én életemben ennek most érkezett el az ideje. Szemerei János püspök úrtól június közepétől augusztus végéig kértem és kaptam szabadságot.

7. Ábra: Csákvári családi istentisztelet "gyümölcse"

Az elmúlt évek sokféle feladatai, rohangálás az intézmények és a gyülekezetek között elfárasztott. Sokszor volt az az érzésem, hogy inkább vagyok hitoktató, mintsem gyülekezeti lelkész. De az én elhívásom a gyülekezetbe szól. Nem szeretnék főállású hitoktató lenni (pedig ez sokkal kényelmesebb és egyszerűbb lenne számomra). Ugyanakkor nagyon szeretek a gyerekek között is lenni, szeretek velük foglalkozni, öröm látni a fejlődésüket. A nyári csákvári napközi hittantáborunk sikere és várása a hittanosaink részéről visszajelzi azt, hogy fontos és elengedhetetlen része a gyülekezeti (gyülekezetépítő) munkának a gyermekekkel való szolgálat.

Ami a nehézség, az a hittanórák mennyisége, a belefördített energia,

ami nyilván a gyülekezeti szolgálatból vész el.

A nyáron először is szeretnék evangélikus gyülekezeti tag lenni, a többiekkel együtt beülni a templompadba, és igehirdetéseket hallani. Szeretném pótolni azon teológiai és más könyvek olvasását, amelyekre a sok hittanóra és egyebek miatt nem jutott idő. Szeretnék kapcsolódni, pihenni. Többet Bibliát olvasni és többet imádkozni. Többet együtt lenni a családommal, elvárások, köztétések nélkül.

A prédikátor könyvében ezt olvassuk. „Megvan az ideje a hallgatásnak, és megvan az ideje a beszédnek.” Úgy tűnik, most eljött a hallgatásnak, a csendnek az építkezésnek az ideje. Nagyon remélem, hogy életem meghatározó és pozitív élménye lesz ez az időszak, amit mennyei Atyánk kegyelméből gyümölcsozónak tud formálni.

Addig is fogadják szeretettel Dr Szuhács Renátát, aki püspök úr a helyettesítéssel megbízott, hallgassák figyelemmel igehirdetéseit, és hordozzák őt imádságos szeretetükben.

PÜNKÖSDI IMÁDSÁG

Jövel, Szentlélek Úr Isten, a szomorkodók Vigasztalója, az élet Teremtője és Megszentelője, az isteni igazság Tanítója, a Krisztusban hívők öröme! Töltsd be híveid szívét mennyei erőddel. Gyűjtsd meg bennünk szereteted tüzeit, hogy kiirtsa szívünk minden gonosz kívánságát és önzését. Add nekünk kegyelmed ajándékait, hogy megismerjük Jézus Krisztust, a mi Urunkat, benne új életet kezdjünk, az új életben napról napra gyarapodjunk, megismerjük Krisztus minden értelmet meghaladó szeretetét, és megerősödjünk a cselekvő szeretetben Isten dicsőségére, az Úr Jézus Krisztus által.

Augustinus 354-430

Kedves Testvérek!

A nyár végéig terjedő időszakban remélem, hogy sokszor találkozunk majd egymással, mialatt Szebek Károly lelképásztorukat helyettesítem.

Szeretnék bemutatkozni a testvéreknek ezúton is, és akikkel lehetőségem nyílik találkozni, azoknak természetesen majd személyesen is. Murányiné dr. Szuhács Renáta vagyok, a másoddiplomás lelkészképzésen szereztem teológus-lelkész végzettséget, de sokkal jobban szeretem úgy mondani, hogy a késői elhívásuk számára indított képzésen végeztem. Pedig talán nem is az elhívásom volt késői, hanem az, hogy erre az elhívásra ígert mondjak Istennek.

A lelkési szolgálat végzése előtt előbb közel másfél évtizedig a családunk kereskedelmi vállalkozásában dolgoztam, majd a jogász végzettséget megszerezve már 20 éve jogi pályán tevékenykedem. Egy felnőtt fiam és egy 10 éves kislányom van, kis unokám pedig 10 hónapos. Férjemmel és kislányommal Székesfehérváron élünk, a Székesfehérvári Evangélikus Egyházközség tagja és presbitere vagyok.

Nagy örömmel tölt el, hogy a helyettesítés idejére Isten szolgálatába állhatok a kedves testvérek Csákvár - Bicske - Csabdi Társult Evangélikus Egyházközségében. Annak ellenére, hogy az élet más területein már tapasztaltak számítok, a lelkési munkában a hivatásukat megkezdők küzdelmeit vívom majd. Mind a kezdeti nehézségek leküzdésében, mind a folyamatos együtt munkálkodásban hálás szívvel számítok a testvérek szeretetére, jóindulatára, türelmére és segítségére. Kérem a mi Istenünket, aki erre a szolgálatra elhívott, hogy Szent Lelkével vezessen, irányítson és segítsen, hogy szolgálatomat jó rendben és őszinte szeretettel végezzem egyházközségükben.

Szeretettel: Murányiné dr. Szuhács Renáta

Hagy-jad az Úr-is-ten-re Min-den te-u-ta-dat!
Ha bánt-szí-ved ke-ser-ve, Ó né-ked nyug-tot ad.

Ki az e-get hor-doz-za, Osz-lat fel-hőt, sze-let,

Nap-ját rád is fel-hoz-za, A-tyád ő, áld, sze-ret.

2. Az Úrra bízzad dolgoz: Könnyebbül a teher. Ezer baj közt is boldog, Aki nem csügged el. Minek a gond, a bánat, Mit gyötröd lelkedet? Az Istenet kérd, imádjad, S megnyered ügyedet.

3. A te irgalmasságod Van rajtam, Istenem. Te jól tudod, jól látod, Hogy mi használ nekem. Sorsomat úgy intézed, Amint te akarod; Bölcs a te végezésed, Ha áld, ha sújt karod.

4. Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd; Reánk is szent áldásod Bőséggel öntözöd. Művednek akadály, Szünete nincs soha; Úgy teszel, mint kívánja Gyermeked java.

5. Bízzál, bánatos lélek! Mit bánt a bú, a gond? Él még, ki annyi vészek Torkából már kivont. Bajaidból kiment ő, Szűnnek keserveid, Rád még a jó Teremtő Vig napot is derít.

6. Őbenne vesd halálig Reményed horgonyát; Biztos révpartra szállít, Van néki gondja rád. Bár késik a segítség, S gyakran nem lelsz vigaszt, Eloszlik bú és kétség, Előbb, mint véled azt.

7. Ő megcselekszi végre Velünk azt, ami jó. Ösvényünk erőssége, Te vagy, Mindenható! Nehéz itt földi pályánk, Könny lepi és tövis, De örök pálmá vár ránk, Utunk a mennybe visz.

Szöveg: Paul Gerhardt 1653 – Fordította: Sántha Károly, Dt 370, EE 342. A versfőkbén a 37. zsoltár 5. verse. Dallam: Bartholomäus Gesius 1603. [EG 361].

KONFIRMÁCIÓ ÉS ELKÖTELEZŐDÉS

„Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.”(Filippi 4, 13)

Evangélikus Egyházunkban évek óta téma gyülekezeteink fogyása. Sok olyan területen van gyülekezetünk, ahol nem születik elég gyermek, a fiatalok a könnyebb élet reményében városokba költöznek, így a régi erős gyülekezetek kiüregednek, elfogynak. Istennek legyen hála érte, hogy a mi gyülekezeteinkre, Csákvárra, Bicskére és Csabdira nem ez a jellemző. Bár az istentiszteleti látogatottság csökkent, a gyülekezeti létszám vagy stagnál, vagy erősödik.

8. Ábra: Végre terem a pyrbaumi körtefa

Egyházunk vezetése ezért is javasolta, hogy a 2023. év a konfirmáció (latin szó, megerősítést jelent) és az elköteleződés éve legyen. Ehhez választott mottó Pál mondata a Filippi levélből: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.”

Sajnálatos jelenség, hogy a konfirmált fiatalok egy idő múlva eltűnnek a gyülekezet életéből (kikonfirmálnak?), ami valahol teljesen életszerű, hiszen a középiskolába kerülve kollégiumba költöznek, és így már nem tudnak részt venni a gyülekezet életében. Ugyanakkor felmerül a kérdés, ami gyakorlatilag a konfirmáció megléte óta visszatérő kérdése egyházunknak: mire jó a konfirmáció? Van-e értelme, hogyha ennyire kicsi a hatékonysága? Vagy: miben kellene változtatni a konfirmáció gyakorlatában, hogy az hatékonyabb legyen?

Érdemes egy pillanatra megállnunk az olvasás közben, és visszagondolni a saját konfirmációinkra. Hogyan éltem meg akkor?

Mire emlékszem? Illetve: mit jelent nekem most, hogy konfirmáltam? Most mit csinálnák máshogyan?

Nem csupán a konfirmáció körül járnak a gondolataink: itt van az elköteleződés kérdése. Ugyanis szeretnénk, hogyha a konfirmációval együtt elkötelezettség is születne a konfirmandusokban.

Elköteleződés? Mire? Vagy Ki felé?

Az elsődleges cél: Jézus felé. Szeretnénk, hogy Jézus felé születne meg az elköteleződés, és nem csak a fiatalokban, a konfirmandusokban, hanem minden egyes gyülekezeti tagunk szívében. Az egyháztagság ne csak azt jelentse, hogy „tartozom valahová”, és „legyen, aki majd eltemet”.

Azt szeretnénk, hogy minden egyes testvérünk megtapasztalhassa annak az örömet, hogy milyen jó Jézushoz tartozni, Jézusra bízni az életünket, a szereteteinket, a jövőnket. Milyen jó Jézust szeretni, és rá hallgatni, Őt követni. Jézust követni öröm és boldogság!

Mivel pedig Jézushoz tartozom, ezért tartozom Jézus Egyházába, gyülekezetébe. Abba a közösségbe, ahol együtt hallgathatjuk Isten Igéjét, együtt részesülhetünk az úrvacsora szentségének ajándékában, együtt imádkozhatunk és énekelhetünk, együtt tanulhatunk.

Ezért kötelezzük el magunkat az egyházunk, az Evangélikus Egyház felé is.

Az elköteleződésben találjuk a kötözni igét. Nem vesztjük el a szabadságunkat ezzel az elköteleződéssel. Inkább azt élhetjük meg ebben, hogy maga az Úr Jézus az, aki magához köt minket. „magához láncol” – ahogyan énekeljük egyik énekünkben, mert soha nem akar minket elveszíteni, hanem örökre magához akar fűzni minket.

Isten köt és Isten erősít meg. Ez az Ő munkája. Mi csak annyit tehetünk, hogy felismerjük Istennek ezt a féltő – óvó szeretetét, és igent mondunk üdvözítő munkájára.

CSÁKVÁRI KONFIRMANDUSAINK

Fürjes Dániel Andor bemutatkozása

Konfirmáció. Két évvel ezelőtt azt se tudtam, hogy mit jelent, és nagyon kedvem se volt hozzá. Annyit tudtam, hogy elvárás mind a szüleim, mind a gyülekezet részéről. Most, kevesebb mint egy hónap múlva

konfirmálok, és sok minden megváltozott a kezdethez képest. Tisztában vagyok a konfirmációval, érdeklődöm iránta, és a segítségével sikerült felfedeznem a gyülekezetet, az egyházat élvezettel, úgy, hogy közben sokat tanultam is. A családuink apai ágon eleve szorosabb kapcsolatban áll az evangélikus

egyházzal, elvégre többen közülük evangélikus lelkészek voltak. Számomra ez izgalmas, és remélem meghatározó élmény is egyben.

ifj. Knapp László bemutatkozása

Jó napot! Knapp László vagyok 14 éves, az idei konfirmandusok egyike. Amikor belekezdtem a konfirmáció felkészítőbe, akkor még a szüleim motiválásával mentem el az órákra. A konfirmációhoz

közeledve egyre jobban értem a lényegét. Sok dolgot megismertem a tanórák alatt az evangéliumról és az egyház történeleméről. Most ezzel a tudással és a saját motivációmmal szeretném ezt a szakaszt befejezni és bekerülni az egyház közösségébe.

Ezen a honlapcímen

<http://csakvar.lutheran.hu>

a Csákvár – Bicske – Csabdi Társult Evangélikus Egyházközség mindhárom gyülekezetéről hasznos információkat talál. Szeretettel ajánlom megtisztelő figyelmükbe.

Kiadja:

Csákvári Evangélikus Egyházközség
8083 Csákvár, Luther u. 2.

Szebik Károly lelkész
Mobiltelefon: 0620/950-9005
E-mail: csakvar@lutheran.hu
E-mail: károly.szebik@lutheran.hu